

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 211/2019-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou Weis & Partners s. r. o., Ivanská cesta 30/B, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Weis, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 53 Er 587/2015 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 53 Er 587/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovatelia vystupujú v exekučnom konaní v právnom postavení povinných. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie z 24. marca 2015 a právoplatného a vykonateľného exekučného titulu (zmenkového platobného rozkazu vydaného 17. decembra 2013 Okresným súdom Bratislava V, pozn.) vydal okresný súd 7. apríla 2015 poverenie na vykonanie exekúcie. Poverený súdny exekútor JUDr. Martin Hermanovský (ďalej len „súdny exekútor“) vydal 23. apríla 2015 upovedomenie o začatí exekúcie sp. zn. Ex 766/15, ktorým vyzval sťažovateľov na zaplatenie pohľadávky oprávneného v sume 228 958,71 € s príslušenstvom. Sťažovatelia proti exekúcii vzniesli námietky, ktoré boli súdnemu exekútorovi doručené 15. mája 2015.

O podaných námietkach rozhodol okresný súd uznesením vydaným súdnym úradníkom č. k. 53 Er 587/2015-80 z 27. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie vydané súdnym úradníkom“) tak, že prvým výrokom námietkam vyhovel v časti zaplatenia sumy 11 642,40 €, druhým výrokom námietky zamietol v časti zaplatenia sumy 217 316,31 €. Tretím výrokom bola exekúcia v časti vymáhanej sumy 122 185,47 € zastavená z dôvodu uznania jednostranného započítania pohľadávky sťažovateľov.

3. Z ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že proti prvému a tretiemu výroku uznesenia okresného súdu vydaného súdnym úradníkom podal oprávnený 22. decembra 2015 odvolanie. Zároveň 30. decembra 2015 podali sťažovatelia návrh na čiastočné zastavenie exekúcie a „*Keďže súd nekonal o podanom návrhu... podali dňa 12.12.2016 sťažnosť predsedovi súdu... v ktorej namietali neodôvodnené prietahy.*“. Prípisom z 10. januára 2017 predseda okresného súdu oznámil sťažovateľom, že uznal sťažnosť za čiastočne opodstatnenú.

Okresný súd následne uznesením č. k. 53 Er 587/2015-172 zo 16. marca 2017 rozhodol vo veci odvolania oprávneného a návrhu sťažovateľov na čiastočné zastavenie exekúcie tak, že zrušil tretí výrok uznesenia vydaného súdnym úradníkom o zastavení exekúcie a zamietol návrh na čiastočné zastavenie exekúcie. Toto uznesenie napadli sťažovatelia 5. apríla 2017 odvolaním, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 9 CoE 89/2017 z 27. marca 2018 tak, že potvrdil uznesenie okresného súdu zo 16. marca 2017. Uznesenie krajského súdu bolo doručené okresnému súdu 27. apríla 2018 „*a povinným až dňa 28.05.2018. Voči Uzneseniu krajského súdu podali povinní dňa 24.07.2018 dovolanie. Súd rozhodol dňa 03.10.2018 o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za dovolanie, ktorý bol obratom uhradený.*

Dňa 16.10.2018 rozhodol súd o pokračovaní v exekúcii v súlade s § 243 Exekučného poriadku, keďže zmenka nie je zabezpečením spotrebiteľského vzťahu. Účinnosť uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku bola 23.12.2015. Oprávnený návrh doplnil v zákonnej lehote 30 dní, t.j. 22.01.2016. Od uvedeného dátumu trvalo súdu 998 dní, kým rozhodol o pokračovaní v exekúcii. Uvedené má vplyv na výšku úrokov z omeškania, ktoré rastú každým dňom. Chýbajúce rozhodnutie súdu urgoval dokonca aj exekútor.

Dovolanie nebolo do dnešného dňa postúpené na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a v konaní tak vznikajú opäť neodôvodnené prietahy.

O námietkach a návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie z roku 2015 tak bolo rozhodnuté až v roku 2018. Máme za to, že ide o neprimeranú dĺžku súdneho konania spôsobenú zbytočnými prietahmi v konaní.“.

4. V závere ústavnej sťažnosti sťažovatelia požiadali ústavný súd o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, čo odôvodnili tým, že podľa ich názoru je „...faktorom odôvodňujúcim výšku požadovaného... zadosťučinenia aj skutočnosť, že k neodôvodneným prieťahom došlo a stále dochádza v exekučnom konaní, ako aj skutočnosť, že súd už uznal sťažnosti na prieťahy za dôvodné, no napriek tomu v predmetných veciach nekoná tak, aby k neodôvodneným prieťahom opäť nedochádzalo... Ďalšie trvanie súdneho sporu znamená ďalší stres a náklady, ktorým možno predísť.“.

5. Na základe tejto argumentácie sťažovatelia navrhli ústavnému súdu, aby nálezom vyslovil porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 53 Er 587/2015, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie každému v sume 10 000 € a priznal im náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento

zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

11. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľov je možné kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde a sťažovatelia sú v konaní zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

12. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti posudzuje, či táto je/nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy,

keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016).

13. Z petitu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 53 Er 587/2015, v ktorom vystupujú ako povinní. Sťažovatelia odôvodnili porušenie uvedených práv (i) tým, že okresný súd rozhodol o ich námietkach proti exekúcii a návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie až v roku 2018, (ii) ako aj celkovou dĺžkou súdneho konania, ktoré trvá takmer štyri roky, a to aj z dôvodu prietahov pri predkladaní dovolania podaného sťažovateľmi dovolaciemu súdu.

14. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 105/07, I. ÚS 280/08, II. ÚS 186/2010).

15. Podstatou, účelom a cieľom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom

predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (I. ÚS 167/03, IV. ÚS 221/04).

16. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných priet'ahov nevyníma. Aj podľa názoru EŠLP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, III. ÚS 125/07, IV. ÚS 56/2019).

17. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06) a že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 149/02, III. ÚS 92/03, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09, II. ÚS 118/2014). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (rovnaké závery ústavný súd vyslovil taktiež napr. v I. ÚS 19/00, I. ÚS 57/01 alebo III. ÚS 199/02).

18. Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené

lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012).

19. K prvej námietke s'ťažovateľov ústavný súd poznamenáva, že v napadnutom konaní bolo o námietkach proti exekúcii a návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie právoplatne rozhodnuté, a to uznesením okresného súdu zo 16. marca 2017 v spojení s uznesením krajského súdu z 27. marca 2018. V tomto konaní okresný súd dlhšiu dobu (od 10. augusta 2016 do 16. marca 2017, pozn.) nevykonával žiadny úkon, čo potvrdil aj predseda okresného súdu vo vyjadrení k s'ťažnosti na priet'ahy. Ústavný súd s ohľadom na predmet konania a dĺžku nečinnosti (8 mesiacov, pozn.) konštatuje, že samotné rozhodovanie okresného súdu o odvolaní s'ťažovateľov proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom nedosahovalo takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 91/2012, III. ÚS 54/2013, III. ÚS 28/2015, III. ÚS 383/2015).

20. Ústavný súd zároveň poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 518/2014), v zmysle ktorej sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia ústavnej s'ťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd s'ťažnosť

odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. II. ÚS 55/02, I. ÚS 6/03, IV. ÚS 223/2010, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Tento právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie ESĽP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05; Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z ESĽP z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63).

21. Sťažovatelia v rámci argumentácie v ústavnej sťažnosti poukazovali aj na celkovú dĺžku exekučného konania pred okresným súdom, ktoré trvá takmer štyri roky.

Podľa prechodného ustanovenia § 243f Exekučného poriadku v znení zákona č. 438/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, bol v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a ktoré sú vedené na základe exekučného titulu vydaného na podklade zmenky, oprávnený návrh na vykonanie exekúcie povinný doplniť do 30 dní od účinnosti novely. Účinnosťou novely sa teda takéto exekučné konania *ex lege* odkladali. Ak oprávnený návrh na vykonanie exekúcie doplnil, bol exekučný súd povinný takto doplnený návrh opätovne preskúmať, či spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti, a v prípade kladného konštatovania rozhodnúť uznesením o pokračovaní v konaní. V tejto súvislosti sťažovatelia namietali, že okresný súd „...rozhodol o pokračovaní v exekúcii...“ až „16.10.2018“.

22. Pokiaľ sťažovatelia namietajú prieťahy v napadnutom konaní z dôvodu, že okresný súd mal o pokračovaní v exekúcii rozhodnúť skôr, ústavný súd konštatuje, s prihliadnutím na skutočnosť, že v rozhodnom období prebiehalo konanie o návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie a námietkach proti exekúcii a následne bolo podané proti uzneseniu krajského súdu aj dovolanie, že v uvedenom nie je možné ustáliť prieťah takej intenzity, ktorý by odôvodňoval zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami.

23. V súvislosti s námietkou sťažovateľov o zbytočných priet'ahoch pri predkladaní dovolania podaného sťažovateľmi 24. júla 2018 ústavný súd zistil, že dovolanie bolo okresným súdom predložené dovolaciemu súdu 1. apríla 2019. V tomto smere ústavný súd zastáva stanovisko, že aj keď postup okresného súdu v napadnutom konaní pri postúpení na rozhodovanie o dovolaní nebol optimálny, v okolnostiach danej veci nejde o zbytočný priet'ah, ktorý by zakladal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

24. Prístup ústavného súdu nie je špecifickým ani z komparatívneho pohľadu, zohľadňujúc najmä judikatúru ESLP. Medzi mnohými možno poukázať na viaceré rozhodnutia ESLP, v zmysle ktorých ESLP v súvislosti s právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s ohľadom na ojedinelú nečinnosť súdu členského štátu a charakter súdneho konania toleroval napr. 20 mesiacov nečinnosti odvolacieho súdu, kým rozhodol o odvolaní sťažovateľa (pozri *Cesarini v. Taliansko*, č. 11892/85, rozhodnutie ESLP z 12. 10. 1992, body 20 – 21), alebo 28 mesiacov trvajúce obdobie nečinnosti súdu (od podania žaloby do výzvy súdu na jej doplnenie) v rámci civilného konania (pozri *Dostál v. Česká republika*, č. 52859/99, rozhodnutie ESLP z 25. 5. 2004, body 192 – 193).

25. Keďže v čase podania ústavnej sťažnosti (26. marca 2019) už bolo v predmetnom exekučnom konaní meritórne rozhodnuté o námietkach proti exekúcii (27. marca 2018), ústavný súd dospel k záveru, že k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu o námietkach proti exekúcii už nemohlo reálne dochádzať. Taktiež, ako už bolo poukázané (body 22 a 23 tohto rozhodnutia), nečinnosť okresného súdu pri rozhodovaní o pokračovaní exekučného konania a pri postúpení dovolania dovolaciemu súdu nedosiahla takú intenzitu, ktorá by znamenala porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavná sťažnosť sťažovateľov proti postupu okresného súdu v čase rozhodovania ústavného súdu je zjavne neopodstatnená, preto ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími ich požiadavkami uvedenými v sťažnostnom petite.

28. Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade, ak by okresný súd v ďalšom období (po prípadnom zrušení jeho uznesenia zo 16. marca 2017 na základe podaného dovolania) v napadnutom konaní bez ospravedlniteľného dôvodu nepostupoval plynulo, resp. efektívne, sťažovateľom nič nebráni v tom, aby za splnenia všetkých podmienok predložili ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť, ktorou budú namietat' porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019